

Thư Gửi Người Anh Võ Bị Năm Xưa

Mai Hương Trần

Buổi sáng, Huế trời thật trong, anh chở tôi đến Bộ Tham Mưu trình diện, tôi đứng bên ngoài nhìn những giọt nắng đang nhảy điệu valse trên cành cây cụm lá, Huế vẫn trầm lắng và u buồn như muôn thửa từ cỏ cây hoa lá cho đến con người, nhìn những giọt sương vẫn long lanh trên ngọn lá, những cọng cỏ non ngây mình uống từng giọt sương mai, trông thật kỳ diệu và tôi đang nghĩ về ai đó thật mông lung và xa vời vợi....

Bỗng những tiếng nói cười xôn xao làm rộn ràng cả một khoảng không, tôi nhìn thấy anh tôi đang xua tay nói chuyện với bạn bè của anh, có lẽ đó là những chàng trai cùng đến trình diện, tôi cúi mặt vì sợ những cái nhìn đang hướng về tôi. Anh tôi bảo:

- Mấy thằng bạn nó chọc anh, tụi nó tưởng em là người yêu của anh, anh nói em gái, tụi nó đòi tới nhà.

Tôi nín thính, quê hương tôi là vùng giáp tuyến; khi tôi vừa mới lớn hình ảnh tôi yêu thương vẫn là người lính, họ đã hy sinh cuộc đời thanh xuân, từ già già đình, người yêu, bạn bè thân, bỏ tất cả để sống xứng danh là người con trai thời loạn.

Tự nhiên tôi cảm thấy thương anh vô cùng, thương bạn bè anh, thương muốn khóc, ...thương muốn khóc .

Cũng như anh, tôi anh đã học trường Đại Học Sư Phạm, năm thứ nhất, một hôm mấy chị cạnh nhà tôi rủ anh và tôi chơi cầu cơ vì ngôi vườn nhà tôi rất rộng, các chị có người yêu lính từng ngày từng phút từng giây, thấp thỏm lo âu và chờ đợi .... tôi không biết có nên tin không? Cơ bảo số anh tôi làm người chỉ huy, sống vì tướng thác vì thần. Và năm ấy anh thi vào Trường VBQGĐL, đến khi có danh sách trúng tuyển anh mới cho gia đình hay, ba tôi thì hưởng ứng, tinh thần Quốc Gia của ông rất cao còn Mẹ tôi thì giấu những giọt nước mắt trong tà áo dài, Mẹ tôi vẫn ước mơ 13 đứa con xây 13 ngôi nhà quây quần bên cha mẹ.

Mấy năm quân trường anh được một lần đi công tác cùng hai niên trưởng và một lần về phép, tôi có nhiều kỷ niệm về anh, vì anh thật lạ lùng, ngoài thì giờ dành cho người yêu anh vẫn còn đủ thời giờ cho em gái... (tôi đang muốn khóc khi chạnh lòng tưởng nhớ anh đây ...) Anh biết tôi thương lính nên anh kể cho tôi nghe cuộc sống trong quân trường, tám tuần huấn nhục, những hình phạt nghiêm khắc, những tận tình lo lắng của niên trưởng, những chiều cuối tuần, những cảnh đẹp và hình bóng người con gái Đà Lạt... làm tôi ao ước được đến đó một lần, nhưng Mẹ của xứ Huế giữ con gái còn hơn giữ cửa, để dầu chi có,

nằm mơ cũng không được .

Một lần anh và tôi đang vào bãi đậu xe vì chiếc xe super mini của tôi kẹt số, anh dựng chiếc xe Honda để phụ tôi - có lẽ vì sợ bạn bè hiểu lầm nên sau này đi đâu hai anh em cũng hai xe - bỗng tôi nghe tiếng chào cái rộp và anh đứng nghiêm, tôi nhìn thấy đối diện anh là ông đại úy dù, ông rắng rắng như đang lên khán đài thi đấu:

- Chú em đại đội nào số quân, tên họ.

Tôi nghe anh tôi khai một hơi như đọc sớ táo quân vậy, tôi thấy anh tôi đứng im hơn 5 phút nhưng ông Đại úy vẫn không nói gì tôi mới sực nghĩ rằng là anh đang bị răn đe, tôi quay sang ông và nói:

- Anh ấy giúp tôi ....

Tôi chưa dứt lời thì ông bảo:

- Tha tội chú em, lần sau chú em phải nhớ bất cứ gặp niên trưởng là phải phép tắc đàng hoàng - ông quay nhìn tôi - Tôi tha cho chú vì chú biết ga lăng đó nghe chưa?

Anh tôi nói:

- Thừa niên trưởng đây là em gái tôi.

Ông gạt đầu lịch sự chào tôi, tôi cùng cúi đầu đáp lễ, sao lúc bấy giờ tôi thấy gương mặt ông hiền hòa và dễ mến hơn hồi lúc trước đó. Tôi nói với anh tôi ý nghĩ trong đầu, anh cốc đầu tôi và nói:

- Niên trưởng của anh là vậy đó, phép tắc nghiêm trị nhưng rất thương quý đàn em, mỗi tối tụi anh ngủ niên trưởng vào phòng sửa chăn hay đắp chăn, có lúc anh nhắm mắt vờ ngủ để tận hưởng cái cảm giác là mình đang được chăm sóc. Hạnh phúc quá phải không cô bé?

Ồ ! anh tôi cũng "lãng mạn" quá hỉ?

Tôi nhớ một hôm tôi vào bưu điện gửi ngân phiếu hàng tháng và một bức thư cho anh tôi, tôi đang lục trong xách tay tìm cây viết thì nghe tiếng nói:

- Cô quên bút ở nhà rồi, đây cô cầm lấy cây bút của tôi mà dùng

Nhìn lên tôi thấy 4 người lính đang đứng trước mặt, tôi cúi đầu:

- Dạ, cho tôi xin...

Ông bán tem vừa cầm thư vừa nói:

- Chà cậu mô mà nhận được lá thư này chắc "mê toi" hỉ (có nghĩa là mê hết cỡ luôn, bởi lá thư của tôi đã bỏ công lao nhuộm nhiều lần mới có màu tím lịm, đem phơi khô lấy bàn ủi ủi cho thiệt thẳng, cắt xén làm bì thư, còn nét chữ tôi viết bằng ngòi bút mực xa lắc xa lơ của cái thời học tiểu học lộn và mực là màu trắng của sơn nước }

Anh chàng lính cười nhìn tôi nói:

- Xin lỗi tôi thấy KBC 4027 trên bì thư tôi biết cô gửi cho đàn em tôi nên tôi hết lòng giúp đỡ, cô không cần cảm ơn. Chà một người thì nhận được tiền cuối tuần dất em dạo phố Đà Lạt, còn người kia nhận thư thì cuối tuần ôm thư mà nhớ.

Tôi mắc cỡ đứng ngây người như tượng đá, bỗng nhiên sao tôi muốn khóc, khóc vì ai đó... và anh tôi đang ở thật xa, xa tôi ... Có lẽ tôi đang tủi thân vì lời nói đó khơi lên nỗi nhớ thương vơi vơi ....

Anh chàng lính thấy những giọt nước mắt tôi không ai bảo tự nhiên chảy dài trên má, nên lính quỳnh

- Xin lỗi nha, bởi tôi đùa nên làm cô khóc.

Tôi lắc đầu ra về, nhưng trong lòng người lính vẫn không yên tâm anh vẫn lái chiếc xe jeep theo tôi hai cây số, gần tới tới nhà, tôi dừng xe cúi cầu chào và mỉm cười làm anh ta hớn hờ:

- Cô vui rồi tôi yên tâm rồi đấy, tạm biệt cô, gặp lần sau cảm không

được khóc nha.

Tôi cúi đầu vừa cười vừa dạ. Tôi nghĩ đến những lời anh tôi nói và tôi cũng thương những niên trưởng của anh, huống hồ anh, anh nhỉ ?

Năm đó anh nghỉ phép thì tôi đã xong tú tài 2 nên tôi có nhiều thì giờ cho anh. Ngày anh trở lại quân trường Võ Bị tôi không dám đưa anh đi bởi tôi sợ nhìn bóng anh xa dần trong ánh mắt tôi không chịu nổi, tôi sợ cảnh chia ly ...

Chia ly người thân... chia ly... đất nước hay là cả nước phải chia ly ... Bởi cái ngày oan khiên đã đến, anh tôi trở về bảo bạn bè xuống tàu ra nước ngoài, anh không ra đi và trở về vì lo không biết gia đình ra sao, và anh còn nhiệm vụ phải chu toàn. Mẹ tôi lại muốn anh ra đi bởi mẹ tôi biết làm sao anh có thể ở với chế độ cộng sản được, cộng sản sẽ giết anh. Nhưng anh đã đánh đổi tất cả bằng cái chết của anh vì lý tưởng nung nấu trong trái tim đầy hào hùng của anh vì anh đã được đào tạo bao ngày tháng trong quân trường anh hiên ngang xem cái chết nhẹ như tơ hồng, và hình như anh không biết sợ chết là gì .....

Tôi nhớ mãi mẹ tôi khóc than năn nỉ. Anh cười ôm vai mẹ:

- Con biết hậu quả việc làm của con, nhưng con thà chết đứng chứ không sống quỳ, mẹ không cho con làm thì con không thể ngửa mặt nhìn đời, con không thể nhìn mặt niên trưởng của con, mẹ sinh con ra nuôi con khôn lớn, nhưng khi con đủ trí khôn để nhận thức được điều hay lẽ phải, mẹ đâu muốn con làm điều sai trái phải không mẹ, mẹ hãy cho con có cái quyền lựa chọn ý nghĩa của đời con.

Nghe anh trả lời như vậy mẹ tôi không còn cách nào để khuyên can nữa mà chỉ biết khóc, âm thầm khóc

*****

Gần mấy mươi năm qua tôi cứ suy nghĩ hoài. Đành rằng anh tôi chết cho lý tưởng quốc gia nhưng sao anh tôi lúc nào cũng nặng lòng và tôn thờ niên trưởng như thế. Anh đã ra đi ...và mãi mãi ra đi, bỏ lại gia đình, người yêu, bạn bè nhưng anh mang theo trong lòng tổ quốc thân yêu, những niên trưởng kính mến và

đồng đội của anh.

Hơn ba mươi năm qua tôi không tìm cách nào để mang anh về với ngôi trường Võ Bị ngày xưa của anh và rồi tháng trước tôi gõ lên giòng chữ Trường VBQGVN trên Google, tôi vẫn tìm kiếm vẫn lục lọi, thật sự lòng tôi vô cùng xúc động, tưởng chừng như muốn nghẹt thở, tôi nói không nên lời .....

Tôi xin thay mặt gia đình trao anh lại cho Trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt, cho niên trường, cho đồng đội của anh thân xác anh đã về với cát bụi nhưng linh hồn anh vẫn hướng về Tổ quốc và ngôi trường đào tạo chí anh hùng bất khuất của anh.....

Tháng 7 năm 2011

Nhân chứng: em gái của anh Mai Hương Trần